

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ
(druga izba)
z dnia 10 listopada 2011 r.

Sprawa F-18/09

Mohamed Merhzaoui
przeciwko
Radzie Unii Europejskiej

Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Grupa zaszeregowania — Członkowie personelu miejscowego powołani na urzędników — Artykuł 10 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego — Artykuł 3 załącznika I do WZIP — Postępowanie w sprawie awansu (2008) — Porównanie osiągnięć urzędników znajdujących się na ścieżce kariery AST — Postępowanie na podstawie sprawozdań z oceny (2005/2006) — Kryterium poziomu odpowiedzialności

Przedmiot: Skarga wniesiona na podstawie art. 236 WE i art. 152 EWEA, w której M. Merhzaoui żąda w istocie stwierdzenia nieważności decyzji Rady w sprawie skierowania go na ścieżkę kariery w grupie funkcyjnej asystentów AST 1 – AST 7 i nieawansowania go do grupy zaszeregowania AST 2 w ramach postępowania w sprawie awansu (2008).

Orzeczenie: Skarga zostaje oddalona. Skarżący pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę.

Streszczenie

1. Urzędnicy — Warunki zatrudnienia innych pracowników — Personel miejscowy — Zastosowanie załącznika XIII do regulaminu pracowniczego (regulamin pracowniczy, załącznik XIII, art. 10 ust. 3; warunki zatrudnienia innych pracowników, załącznik, art. 1 ust. 1; rozporządzenie Rady nr 723/2004)

2. Postępowanie — Podnoszenie nowych zarzutów w toku postępowania — Przesłanki — Nowa okoliczność — Pojęcie (regulamin postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej, art. 43 § 1)

3. Urzędnicy — Skarga — Zarzuty — Niewystarczające uzasadnienie — Stwierdzenie z urzędu

4. Urzędnicy — Awans — Porównanie osiągnięć — Uznanie administracyjne — Informacje, jakie mogą zostać uwzględnione — Poziom odpowiedzialności (regulamin pracowniczy, art. 45)

5. Urzędnicy — Akty administracji — Domniemanie ważności — Zakwestionowanie — Ciężar dowodu

6. *Urzednicy — Skarga — Interes prawny — Konieczność podniesienia zarzutów o charakterze osobistym*

7. *Urzednicy — Awans — Porównanie osiągnięć — Uznanie administracyjne — Informacje, jakie mogą zostać uwzględnione*
(regulamin pracowniczy, art. 43)

8. *Urzednicy — Awans — Zażalenie kandydata, który nie został awansowany — Decyzja o oddaleniu — Obowiązek uzasadnienia — Zakres*
(regulamin pracowniczy, art. 25, 45)

1. Artykuł 10 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego znajduje zastosowanie do personelu miejscowego, ponieważ zgodnie z art. 1 ust. 1 załącznika do warunków zatrudnienia innych pracowników przepisy załącznika XIII do regulaminu pracowniczego stosuje się na zasadzie analogii wobec innych pracowników zatrudnionych na dzień 30 kwietnia 2004 r., co zatem obejmuje również personel miejscowy.

(zob. pkt 35)

2. Artykuł 43 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej zabrania podnoszenia nowych zarzutów po pierwszej wymianie pism procesowych, chyba że ich podstawą są okoliczności ujawnione dopiero w toku postępowania. W tym względzie wyroku sądu Unii, który nie był jeszcze wydany w chwili wniesienia skargi przez skarżącego, lecz który uwidacznia jedynie istniejącą wcześniej sytuację, nie można uznać za nową okoliczność.

(zob. pkt 36)

Odesłanie:

Sąd Pierwszej Instancji: sprawa T-80/01 Diehl-Leistner przeciwko Komisji, 20 maja 2003 r., pkt 38

3. Brak uzasadnienia stanowi bezwzględną przesłankę nieważności, którą sąd Unii powinien w każdym razie badać z urzędu. Co za tym idzie, zarzut naruszenia obowiązku uzasadnienia nie może być niedopuszczalny ze względu na to, że nie został wystarczająco dokładnie omówiony w skardze.

(zob. pkt 47)

Odesłanie:

Trybunał: sprawa C-166/95 P Komisja przeciwko Daffix, 20 lutego 1997 r., pkt 24

Sąd Pierwszej Instancji: sprawa T-171/05 Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, 3 października 2006 r., pkt 31

4. Wyrażenie „w stosownych przypadkach” użyte w art. 45 regulaminu pracowniczego oznacza, że chociaż co do zasady pracownicy zaszeregowani w tej samej grupie powinni sprawować obowiązki o równoważnym poziomie odpowiedzialności, to gdy tak nie jest, okoliczność tę należy brać pod uwagę w postępowaniu w sprawie awansu, i że w związku z tym przy porównywaniu osiągnięć mogących ubiegać się o awans urzędników administracja powinna brać pod uwagę poziom odpowiedzialności mogącego ubiegać się o awans urzędnika, jeżeli przewyższa on poziom odpowiedzialności powierzanej zwykle urzędnikowi w jego grupie zaszeregowania.

(zob. pkt 59)

5. Po pierwsze, akt administracyjny korzysta z domniemania zgodności z prawem, a po drugie, ciężar dowodu ciąży zasadniczo na tym, kto wysuwa twierdzenia, a więc to skarżący powinien przedstawić przynajmniej przesłanki wystarczająco dokładne, obiektywne i spójne, by uzasadniały prawdziwość lub prawdopodobieństwo faktów podnoszonych na poparcie jego żądań. Zatem urzędnik nieposiadający ani dowodów, ani przynajmniej zbioru poszlak musi przyjąć domniemanie zgodności z prawem decyzji wydawanych w sprawach awansów i nie może żądać od Sądu do spraw Służby Publicznej, żeby ten sam zapoznał się ze wszystkimi sprawozdaniami z oceny innych kandydatów do awansu i przeanalizował poziom odpowiedzialności kandydatów do awansu w celu ustalenia, czy organ powołujący nie popełnił oczywistego błędu w ocenie, podejmując decyzję o nieawansowaniu wskazanego urzędnika.

(zob. pkt 61)

Odesłanie:

Sąd do spraw Służby Publicznej: sprawa F-15/08 Wiame przeciwko Komisji, 4 lutego 2010 r., pkt 21

6. O ile urzędnik nie może występować w interesie prawa lub instytucji i może podnosić na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności jedynie zarzuty o charakterze osobistym, o tyle do tego, by zarzut dotyczący niezgodności z prawem uznać za zarzut o charakterze osobistym, wystarczy, by niezgodność z prawem, na którą się powołuje, miała konsekwencje dla jego sytuacji prawnej.

(zob. pkt 63)

Odesłanie:

Sąd do spraw Służby Publicznej: sprawa F-43/05 Chassagne przeciwko Komisji, 23 stycznia 2007 r., pkt 100

7. O ile sprawozdanie z oceny stanowi niezbędny element oceny za każdym razem, gdy rozpatruje się karierę urzędnika celem wydania decyzji o jego awansie, o tyle art. 43 regulaminu pracowniczego wymaga sporządzenia sprawozdania z oceny jedynie co dwa lata. Skoro regulamin pracowniczy nie stanowi, że postępowanie w sprawie awansu należy przeprowadzać z tą samą częstotliwością co postępowanie w sprawie oceny, nie wyklucza on tego, by decyzja o awansie zapadła, gdy organ powołujący nie dysponuje sporządzonym ostatnio sprawozdaniem z oceny.

Tymczasem, skoro ani regulamin pracowniczy, ani wewnętrzne regulacje instytucji nie wymagają zsynchronizowania postępowań w sprawie oceny i w sprawie awansu, a administracji przysługuje szeroki zakres uznania przy organizacji postępowania w sprawie awansu, jakkolwiek pożądanym by było, by administracja starała się mieć do dyspozycji najświeższe sprawozdania z oceny w celu wydania decyzji w sprawie awansów, to brak wzięcia pod uwagę, wyjątkowo, wspomnianych sprawozdań nie stanowi braku zgodności z prawem, zwłaszcza jeżeli wszyscy mogący się ubiegać o awans urzędnicy zostali potraktowani jednakowo.

Jest tak tym bardziej wówczas, gdy taki brak sprawozdania z oceny wynika ze zwykłego biegu postępowania w sprawie oceny. Tym samym, ponieważ powołanie urzędnika może nastąpić w zależności od potrzeb służby niezależnie od terminu rozpoczęcia okresu objętego oceną w ramach postępowania w sprawie oceny, nieuniknione jest, że nowo powołanych urzędników ocenia się, biorąc pod uwagę okres krótszy niż ten przyjęty do celów oceny ich współpracowników.

(zob. pkt 64–67)

Odesłanie:

Trybunał: sprawa C-68/91 Moritz przeciwko Komisji, 17 grudnia 1992 r., pkt 16

Sąd Pierwszej Instancji: sprawa T-194/99 Sebastiani przeciwko Komisji, 15 listopada 2001 r., pkt 45, 46, 49

8. O ile organ powołujący nie ma obowiązku podania uzasadnienia w decyzjach o nieawansowaniu, o tyle ma on obowiązek podania takiego uzasadnienia na etapie oddalenia zażalenia kandydata, który nie otrzymał awansu.

Zakres obowiązku uzasadnienia należy bowiem oceniać w zależności od konkretnych okoliczności danej sprawy, w szczególności zaś treści aktu, charakteru uzasadnienia oraz interesu, jaki adresat może mieć w uzyskaniu wyjaśnień. Tym samym w odniesieniu do uzasadnienia decyzji wydanej w ramach postępowania dotyczącego znacznej liczby podmiotów, takiego jak postępowanie w sprawie awansu, nie można wymagać, by organ powołujący uzasadniał swą decyzję w związku z oddaleniem zażalenia w sposób wykraczający poza podniesione w zażaleniu zarzuty, a w szczególności, by tłumaczył, dlaczego poszczególni mogący się ubiegać o awans urzędnicy mieli większe osiągnięcia niż wnoszący zażalenie.

(zob. pkt 71, 75)

Odesłanie:

Sąd Pierwszej Instancji: sprawa T-60/94 Pierrat przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, 26 stycznia 1995 r., pkt 31, 32; sprawa T-118/95 Anacoreta Correia przeciwko Komisji, 11 czerwca 1996 r., pkt 82; sprawa T-283/97 Thinus przeciwko Komisji, 27 kwietnia 1999 r., pkt 73; sprawa T-83/03 Salazar Brier przeciwko Komisji, 25 października 2005 r., pkt 78; sprawa T-422/04 Lavagnoli przeciwko Komisji, 23 listopada 2006 r., pkt 69

Sąd do spraw Służby Publicznej: sprawa F-81/07 Barbin przeciwko Parlamentowi, 8 października 2008 r., pkt 27